

Sygn. akt II Ka 322/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

po rozpoznaniu w dniach: 20 sierpnia 2015r., 18 września 2015r., 15 grudnia 2015r., 25 stycznia 2016r. i 5 lutego 2016 r.

sprawy **A. S.**

obwinionego o wykroczenie z art. 92 ust. 3, 4 w zw. z lp. 15 załącznika nr 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 27 kwietnia 2015 r. sygn. akt II W 694/14

zaskarżony wyrok uchyla i ustalając, że czyn zarzucony obwinionemu A. S. popełniony został w okresie od 4 czerwca 2013r. do 26 lipca 2013r., na podstawie art. 5§1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45§1 kw postępowanie w sprawie A. S. umarza wobec przedawnienia karalności wykroczenia; stwierdza, że koszty procesu w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 322/15

UZASADNIENIE

A. S. został obwiniony o to, że:

w dniu 19.03.2014r. w siedzibie Wojewódzkiego Inspektoratu (...) w R. w Oddziale w W. –W. ul. (...) ujawniono, iż obwiniony będąc osobą zarządzającą transportem w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...) Sp. z o.o. legitymujący się Certyfikatem Kompetencji Zawodowych nr (...) naruszył przepisy ustawy o transporcie drogowym w ten sposób, że: dopuścił do naruszenia przepisów o czasie prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerwach i odpoczynku przez kierowców P. B., D. D., L. Ł., K. W.,

tj. o czyn z art. 92 ust. 3, 4 w zw. z lp. 15 załącznika nr 2 ustawy z dnia 06 września 2001r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013r., poz. 1414).

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2015r.:

I. obwinionego A. S. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję wyżej wymienionych artykułów i za czyn ten na podstawie art. 92 ust. 3, 4 z lp. 15 załącznika nr 2 ustawy z dnia 6 września

2001r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013r., poz. 1414) wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 2.000,00 złotych;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 200,00 złotych tytułem opłaty oraz 100,00 złotych tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obwiniony A. S.. Zaskarżając wyrok w całości na swoją korzyść skarżący orzeczeniu temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie go od zarzucanego czynu, ewentualnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd II instancji poddając niniejszą sprawę kontroli odwoławczej stwierdził, iż zaistniała negatywna przesłanka procesowa w postaci przedawnienia karalności wykroczenia, zgodnie z treścią art. 5 § 1 pkt 4 kpw. Tym samym rozpoznanie zarzutów stawianych w apelacji obwinionego A. S. stało się bezprzedmiotowe. Dlatego też Sąd Okręgowy nie będzie odnosił się do nich w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Tytułem wstępu należy zauważyć, że w § 1 art. 5 kpw sformułowany został katalog warunków dopuszczalności procesu (przesłanek procesowych). Zostały one ujęte od strony negatywnej, a ich istota polega na tym, że wystąpienie którejkolwiek z nich powoduje prawną niedopuszczalność postępowania, którego w takiej sytuacji nie wszczyna się, stwierdzenie zaś choćby jednej z nich w toczącym się postępowaniu powoduje prawną niedopuszczalność jego kontynuacji i w związku z tym konieczność jego umorzenia. Jedną z takich przesłanek jest przedawnienie karalności (art. 5 § 1 pkt 4 kpsw). Zgodnie z art. 45 § 1 kw karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a okres ten ulega wydłużeniu do lat 2 tylko wtedy, gdy w pierwszym z w/w okresów wszczęto postępowanie. Postępowanie w sprawie winno więc zakończyć się prawomocnym orzeczeniem w okresie dwóch lat. Terminu tego nie przerywa żadna czynność procesowa, złożenie sprzeciwu, apelacji, ani też późniejsze postępowanie.

W niniejszej sprawie obwinionemu zarzucono popełnienie wykroczenia, które miało polegać na tym, że jako osoba zarządzająca transportem naruszyła przepisy ustawy o transporcie drogowym w ten sposób, że dopuściła do naruszenia przepisów o czasie prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerwach i odpoczynku przez kierowców P. B., D. D., L. Ł. i K. W.. Z protokołu kontroli przeprowadzonej w dniu 19 marca 2014r. przez pracowników Wojewódzkiego Inspektoratu (...) wynika, że wskazani w zarzucie kierowcy dopuścili się wymienionych wyżej naruszeń wyjeżdżając w trasy w okresie od 4 czerwca 2013r. do 26 lipca 2013r. Z tego względu jako czas popełnienia przez obwinionego zarzucanego mu wykroczenia winien zostać wskazany ten właśnie okres, nie zaś jak błędnie to uczynił oskarżyciel publiczny, wskazując jako datę popełnienia wykroczenia datę ujawnienia tego czynu przez pracowników Wojewódzkiego Inspektoratu (...) w R.. Za powyższym przemawia przede wszystkim brzmienie art. 92 ustawy o transporcie drogowym, bowiem w myśl § 3 tego przepisu osoba zarządzająca transportem w przedsiębiorstwie, która naruszyła obowiązki lub warunki przewozu drogowego, albo dopuściła, chociażby nieumyślnie, do powstania takich naruszeń podlega karze grzywny w wysokości do 2.000 zł, a orzekanie w sprawie nałożenia grzywny, o której mowa w tym przepisie, następuje w trybie określonym w kodeksie postępowania w sprawie o wykroczenie (§ 5). Skoro zaś czyn ten stanowi wykroczenie, to jako datę jego popełnienia należało wskazać datę, czy też okres, w którym sprawca działał lub zaniechał działania, do którego był zobowiązany (art. 4 § 1 kw), nie zaś jak przyjął oskarżyciel, wskazując we wniosku o ukaranie jako datę czynu datę jego ujawnienia.

Z tego też powodu ustalając, iż czyn zarzucany obwinionemu popełniony został w okresie od czasu 4 czerwca 2013r. do dnia 26 lipca 2013r. uznać należało, iż w dniu 26 lipca 2015r. nastąpiło przedawnienie karalności wykroczenia zarzucanego obwinionemu A. S.. Powyższe skutkowało uchyleniem wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach i umorzeniem postępowania wobec obwinionego z uwagi na zaistnienie negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności wykroczenia.

O kosztach sądowych rozstrzygnięto na podstawie art. 632 kpk.

Z tych też względów, na podstawie art. 437 § 2 kpk, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.